

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 11-09-38204 חרדון נ' ברנשטיין

1

בפני השופטת חנה ינון, שופטת בכירה

התובעת חנה חרדון

ע"י ב"כ עו"ד ארז ללקין

נגד

הנתבעת שרה ברנשטיין

ע"י ב"כ עו"ד משה נאור

2

3

פסק דין

4

1. זוהי תובענה על סך של 250,000 ₪ שעניינה דרישה לתשלום פיצוי בגין

טענה להוצאת דברי לשון הרע שמקורה בפרסומים אותם פרסמה

הנתבעת בעמוד הפייסבוק של התובעת ושל עמותה בה חברות השתיים.

8

רקע עובדתי

10

2. התובעת הינה תושבת העיר חולון, כבת 43, נכה בשיעור של 100% אחוזי

נכות על פי החלטת המוסד לביטוח לאומי, והינה זכאית לסיוע המוענק

בגין הנכות. התובעת מרותקת לכסא גלגלים ממונע ובעלת רכב הכולל

מערכות מיוחדות לנהיגה עצמית.

15

3. הנתבעת הינה כבת חמישים, מתגוררת בשכנות לתובעת בעיר חולון.

17

4. לטענת התובעת, הנתבעת הפיצה כנגדה דברי לשון הרע כמובנם בחוק

איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, במספר הזדמנויות בדף הפייסבוק של

התובעת, בדף הפייסבוק של הנתבעת ובדף הפייסבוק של עמותת "תשעת

הבניינים בחולון" אשר בה חברות השתיים, ועוד רבים משכניהם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

- 1 (להלן: "החוק").
- 2
- 3 5. מנגד, גורסת הנתבעת כי דבריה אינם מהווים דברי לשון הרע או פגיעה
4 בפרטיות של התובעת, ולא נועדו לפגוע בתובעת או בבני משפחתה.
5 לטענתה, מדובר בדברי ביקורת אישית של הנתבעת על פיהם התובעת
6 אינה מתאמצת לשקם עצמה על פי הנחיית רופאה, וכי עומדת לה הגנת
7 "אמת בפרסום" על פי החוק.
- 8
- 9 **ראיות הצדדים**
- 10
- 11 **ראיות התובעת**
- 12
- 13 6. **התובעת העידה בתצהירה ת/6** כי לפני כשמונה שנים, בעקבות בעיות גב
14 ושני ניתוחי גב כושלים אותם עברה, מרותקת היא לכיסא גלגלים ממונע,
15 מטופלת על ידי מטפלת צמודה ובעלותה רכב בו מכשור מיוחד לנהיגה
16 עצמית, הכולל מנגנון יד חשמלי והגה חשמלי, בו היא רשאית לנהוג
17 בהתאם לרישיון מיוחד אותו קיבלה ממשרד הרישוי.
- 18
- 19 7. עוד, העידה, כי עד למועד בו חלתה היתה אישה מלאת חיים, אם ורעייה
20 שעבדה בחברת "דלק מוטורס" תשע עשרה שנה כמנהלת משרד קבלה.
- 21
- 22 8. כן ציינה כי ניהלה מסע ביורוקראטי מפרך וארוך על מנת לקבל הכרת
23 הרשויות הממונות בצרכיה הרפואיים בעקבות נכותה ועברה לצורך זה
24 אין ספור בדיקות רפואיות, דיונים במשרד הבריאות והמוסד לביטוח
25 לאומי וכן התדיינה בוועדות ערר.
- 26
- 27 9. לעדותה, הנתבעת והיא מתגוררות בשכונת מזה שנים רבות ברחוב מנחם
28 בגין מס' 40 בעיר חולון, בשכונת קרית רבין בפרוייקט "תשעת הבניינים",

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטיין

- 1 והשתיים חברות ב"עמותת תשעת הבתים חולון", במרכז הספורט
2 בקריית רבין, המנוהל באמצעות ועד, בהתנדבות, אשר נבחר מתוך חברי
3 העמותה אשר הינם דיירי בניינים אלה. ברשות חברי העמותה קיים מרכז
4 ספורט משותף אשר הבעלות בו צמודה לבעלות בדירות בפרוייקט, ואשר
5 מנוהל באמצעות הועד.
6
7 (להלן: "העמותה").
8
9 10. בין הנתבעת והתובעת שררו קשרי שכנות תקינים משך שנים, ובין
10 המשפחות התקיימו יחסי חברות, במסגרתם נטלו חלק בטיולים
11 משותפים, בשמחות ובאירועים חברתיים וזאת עד לשנתיים טרם מועד
12 צאת הפרסום נשוא התביעה ביום 14.5.11, בו ידובר להלן.
13
14 11. באחת מאסיפות העמותה בה התקיימה הצבעה לבחירת חברי הועד,
15 נכחו, בין היתר, היא ובעלה של הנתבעת. האחרון פנה אליה וביקש ממנה
16 בפני כולם להצטרף לוועד. לאחר שסירבה, צעק לעברה בפני כל
17 המשתתפים בקולי קולות: **"תקשיבי חנה, את עלית לי עד לפה, תפסיקי
18 לנצל את הנכות שלך, וחכי ששרה תבוא, תיראי מה היא תעשה לך"**.
19 לאחר מספר ימים התנצל בעלה של הנתבעת על אמירת דברים אלה.
20
21 12. במקרה אחר, ישב בעלה, מר משה חרדון, בפיצריה השכונתית עם שכנים
22 אחרים. כאשר הגיע למקום בעלה של הנתבעת הוחלפו דברים ביניהם,
23 והמילים גלשו לכך שהאחרון הרים בקבוק שהיה על השולחן והניף אותו
24 כלפי בעלה באומרו: **"אשתך נכה? אני נכה!"**. בתגובה, העיר בעלה כי
25 ייתכן שהוא התקשר למוסד לביטוח לאומי וטען בפניהם באופן שקרי כי
26 התובעת אינה נכה, ועל כן, עוברת היא מסכת יסורים מול המוסד בנושא
27 הניידות.
28

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

13. בתגובה, הרים שוב בעלה של הנתבעת את הבקבוק והחל רודף אחרי
2 בעלה, ורק בהתערבות חתנו, חדל.
3
14. ביום 17.5.11 הגישו היא ובעלה תלונה למשטרת ישראל, היא כנגד
5 הנתבעת ובעלה כנגד בעלה של הנתבעת.
6
15. למחרת היום, פנתה אליה חברה משותפת ומסרה לה כי הנתבעת מבקשת
8 לשוחח עימה, דבר שלא ארע עקב סירובה של התובעת לשוחח עם
9 הנתבעת.
10
16. ביום 14.5.11 שהתה היא עם בני משפחתה בביתה של אחותה. לפתע,
12 קיבל בנה, מאור, טלפון מידידתו אשר שאלה אותו: **"מי זאת שרה
13 ברנשטיין שככה קיללה את אמא שלך בפייסבוק?"**
14
17. בנה נכנס לדף הפייסבוק שלה והקריא לה ולבני משפחתה את פרסומיה
16 של הנתבעת, אשר זהו לשונם:
17
18 **" המלחמות שלך עם המוסד לביטוח לאומי להשגת ה"רכב"**
19 **הנכסף לא מעניינות אף אחד ובטח לאף אחד אין סיבה להלשין**
20 **עלייך. ביטוח לאומי לא זקוק למלשינים, נמאס לנו מהאלימות**
21 **המילולית של הזוג חרדון המתוסכל שלא בוחל בשום דבר להשגת**
22 **מטרותיו. חנה היקרה – נכה אמיתי לא מנפנף בנכותו, להיפך -**
23 **הוא עושה הכל כדי להשתקם, לא להפוך למעמסה ונטל. ליבי**
24 **ליבי עלייך – הקרבת את כל אוהבייך על מזבח תאוות הבצע שלך.**
25 **כנראה שכבוד הוא ממך והלאה, את לא מכירה מושג כזה. קומי**
26 **וצאי מהסרט שאת נמצאת בו."**
27

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

18. למחרת היום, נתגלה לה כי הנתבעת פרסמה דברים דומים גם בדף הפייסבוק שלה עצמה, על מנת שהדברים יגיעו למספר רב יותר של אנשים. הנתבעת פרסמה קטע מאחת הכתבות מסדרת הכתבות אשר פורסמו בדבר סיפורה של התובעת במקומון "ידיעות חולון", לה צורפה גם תמונתה ישובה בכסא גלגלים, אשר זהו לשונו:

7 " הביטוח הלאומי ביקש מחנה חרדון מחולון להתחיל ללכת, על
8 אף שש שנות נכות והצמדות לכיסא גלגלים. עכשיו הוא מזהים
9 אותה בדרישה חדשה: "החזירי 36 אלף ₪ בגלל שקיבלת קצבה
10 ללא צורך". חרדון: "אולי מחר או מחרתיים יודיעו לי גם להחזיר
11 את כיסא הגלגלים". הביטוח הלאומי: "היא מקבלת קצבת נכות
12 מלאה וקצבה מקסימלית לשירותי....".

13
14 (להלן: "הפרסומים").

15
19. לגרסתה, הנתבעת בחרה לפרסם קטע זה לא בכדי, שכן הוא מציג אותה באור שלילי אל מול המוסד לביטוח לאומי. כמו כן, קטע זה פורסם כשהוא מנותק מהקשרו ומהפרסום המלא לפיו המוסד לביטוח לאומי הודה בטעותו והיא זומנה לועדה רפואית חדשה בפני הרכב אחר ובסופו של יום הוכרו מלוא צרכיה המיוחדים עקב נכותה.

20. בסמוך לפרסום הכתבות דלעיל כתבה הנתבעת: "רק תדעו משפחת חרדון שבנכה צה"ל לא נוגעים ולא מקניטים אותו בדבר נכותו ועוד בערב יום הזכרון. בלשכה של בוגי הרצוג לא יאהבו לשמוע עליכם ועל ניבולי הפה. לא באלימות ובפרסום משיגים הכרה בנכות אלא רק על ידי הוכחות. אני בזה לכם ולהתנהלותכם."

21
22
23
24
25
26
27
28 (ראה: העתקי הפרסומים: נספח ו' לת/6).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

- 1
2 21. כמו כן, פרסמה הנתבעת דברים דומים בדף הפייסבוק של העמותה,
3 כדלקמן:
4
5 "את אוהבת את הפרסומים האלה באמצעות כתבות בעיתון
6 ובפייסבוק. זה באמת רעיון וחומר למחשבה.
7 גברת חרדון ה"נכה" והמסכנה תרסני את התסכולים של בעלך
8 משה חרדון. ביטוח לאומי לא צריך מלשינים. יש לו מספיק
9 אנשים מקצוענים כדי לדעת מי נכה ומי סחטן. רק כדאי שתדעי
10 כי מי שנכה לא מפחד, ההיפך – יוצא לעבוד ומחפש להשתקם
11 ולא מנפנף במסכנות שלו. זה לא כבוד גדול לקבל רכב ותגמול, זו
12 רק ההתחלה."
13
14 22. ובהמשך הוסיפה:
15
16 " ותנחשו מי מפנה לישראל (מפעיל מרכז הספורט- ח.י.) את הציוד
17 שלו מן הבריקה - אדון משה חרדון שדאג להכפיש את היוזם
18 החדש רק כדי שישראל ישאר והוא עוד נבחר לועד."
19
20 (ראה: נספח ז' לת/6; "הפרסום בדף העמותה").
21
22 23. לגרסתה, הנתבעת מטילה ספק בעצם נכותה ובהיותה זקוקה לסיוע,
23 ומציגה אותה כמתחזה, כתאבת בצע כסף וכמי שמנצלת את נכותה
24 לקבלת סיוע ומימון מן המדינה.
25
26 24. לעדותה, בעקבות הפרסום חשה היא השפלה ועוגמת נפש והדברים הללו
27 השפיעו על חייה, על קשריה עם קרוביה ועל יחסיה עם שכניה, חברי
28 העמותה, אשר עימם נאלצת היא להתמודד מדי יום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

25. פרסומיה של הנתבעת הגיעו למרבית דיירי השכונה והיא הפכה להיות
שיחת היום ברחבי השכונה באופן משפיל ומבזה בשל ההתעסקות בחייה
הפרטיים.
4
26. לדבריה, כל מטרת הפרסומים היתה להשפילה, להכאיב לה ולפגוע בה וכן
לגרום להתדרדרות במצבה הרפואי והנפשי, בידעה כי הינה אישה נכה
המתמודדת עם קשיים רבים.
8
27. עוד, הוסיפה, כי פרסומי הנתבעת פורסמו בפייסבוק, שהינה הרשת
החברתית הנפוצה ביותר ובעלת מספר משתמשים רב ביותר, והינה סוג
של מדיה המביאה את פרסומיה לנחלת הכלל, במהירות, ללא כל סינון או
הגבלות.
13
28. הנתבעת האשימה את התובעת כי הינה מתחזה לנכה, ופועלת בתרמית
כנגד רשויות המדינה. כמו כן, יש בפרסומים משום האשמות פומביות
כלפיה וכלפי בני משפחתה המואשמים בסחטנות, תאוות בצע ואלימות.
17
29. עוד, גורסת היא כי פרסומי הנתבעת מהווים פגיעה בפרטיותה, במובנו של
חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.
20
30. בן העיד מטעם התובעת מר ניסים עבדו, בתצהירה ת/1, כי הינו שכנם
של התובעת והנתבעת מזה 11 שנים ומכיר מזה שנים רבות את הצדדים
ובני משפחותיהם.
24
31. לדבריו, התובעת איבדה את היכולת ללכת לפני כשמונה שנים, בעקבות
שני ניתוחי גב שלא עלו יפה, הינה צמודה לכיסא גלגלים ממנוע ומטופלת
על ידי מטפלת סיעודית צמודה.
27

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

32. במשך שנים רבות כיהן הוא כיו"ר ועד העמותה כשהתובעת שימשה
חברת ועד, והשניים עבדו יחדיו במשותף שנים רבות.
33. כן, הוסיף, כי בעבור התובעת אשר איבדה את יכולתה ללכת וניידותה
נפגעה, מהווה קהילת תשעת הבניינים והחיים החברתיים בה את מרכז
חייה, שכן נאלצת היא להשאר בסביבת ביתה מרבית הזמן.
34. לדבריו, אין אמת בפרסומי הנתבעת וכי הינו עד לקשיים הרבים עימם
מתמודדת התובעת המשפיעים על חייה ועל חיי בני משפחתה.
35. עוד, העיד, כי הפרסומים הסבו לתובעת תחושת סבל קשה, עוגמת נפש
ובושה עקב חרושת השמועות וההתעסקות הציבורית בענייניה.
36. כן העידה מטעם התובעת הגב' רויטל לוי, אחותה הקטנה, בתצהירה ת/2
כי מאז ארוע נכותה של אחותה, נמצאת היא רבות בביתה, כשהיא
מסייעת לה ומטפלת בה, וכי מרכז חייה הינו בקרבת ביתה ובשכנותה.
37. ביום 14.5.11 כאשר שהתה בביתה בתל אביב, עם אימה, התובעת ובני
משפחתה, קיבל בנה של התובעת שיחת טלפון מידידתו אשר הסבה את
תשומת ליבו לפרסומים אודות אימו.
38. בנה נכנס לאתר פייסבוק, הקריא לסובבים את הפרסומים, וכל הנוכחים
חשו את ההשפלה ואת הפגיעה החמורה בתובעת. התובעת החלה
להתייפח ואימה התעלפה במעמד זה.
39. לדבריה, הפרסומים מהווים שקר גס, פגיעה חמורה באחותה שכן הנכות
שינתה את חייה לחלוטין, וכן מהווה פגיעה בפרטיותה ורשעות לשמה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

40. כן העידה מטעם התובעת **הגב' אורלי כרמונה**, אחותה האמצעית, **בתצהירה ת/3** כי גם היא נתקלה בפרסומי הנתבעת בדף הפייסבוק של התובעת, וכי הדברים הינם דברי בלע ולשון הרע אשר אין בהם אמת.
41. דברים דומים העידו אף בנה של התובעת **מר מאור אדרי, בתצהירו ת/4** ואימה **הגב' סימה שמש בתצהירה ת/5**.
- ראיות הנתבעת**
42. **הנתבעת העידה בתצהירה נ/3** כי היא ומשפחתה מתגוררים בבניין סמוך לבניין בו מתגוררים התובעת ובני משפחתה בקרית רבין בעיר חולון מזה כ-13 שנים.
43. המשפחות, כבעלי דירות בפרוייקט, נמנות עם כ-240 דיירים בעלי מנייה במרכז ספורט בסמוך לביתם, ומאוגדים בעמותה.
44. בחודש אוקטובר 2010 נתגלעה מחלוקת בין הדיירים לגבי זהות הגורם שיפעיל את מרכז הספורט, כאשר התובעת ובעלה וכן דיירים נוספים תמכו במפעיל הקיים, ישראל, ואילו היא ובעלה ודיירים נוספים תמכו במפעיל חדש.
45. לדבריה, התובעת ובעלה לא בחלו בשום אמצעי על מנת לקדם את המועמד מטעמם מתוך אינטרסים אישיים צרים, לרבות הטלת רפש במועמד השני ובתומכיו.
46. לקראת מועד ההצבעה להחלפת המפעיל במרכז הספורט התברר לתובעת ולבעלה כי חברי הועד המכהן נוטים לתמוך בעמדתה שלה, של הנתבעת, להחלפת מפעיל מרכז הספורט.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

47. התובעת, בעלה ונציגים נוספים, ניסו בחוסר תום לב ובניגוד לתקנון
העמותה להחליף במהלך מהיר ובלתי חוקי את חברי ועד העמותה
המכהנים, והכריזו על קיומה של אסיפה כללית מיוחדת בה ייבחר ועד
חדש, אשר יכלול את בעלה של התובעת ובכך יוכלו להשפיע ולהכריע
בדבר השארת המפעיל הקודם במרכז הספורט, ניסיון שלא צלח.
6
48. ניסיון כושל זה גרם לפרוץ סכסוך שכנים בינה ומשפחתה לבין התובעת
ומשפחתה, אשר בעקבותיו החליטה התובעת להגיש תובענה זו כנגדה.
9
49. עוד, הוסיפה, כי בעלה הינו נכה צה"ל בשיעור של 100% ומועמד
להשתלת לב.
12
50. לגרסתה, היחסים בין המשפחות היו לרוב טובים מאוד ואף מעבר לכך.
המשפחות נהגו להתארח האחת אצל השנייה, לאכול ארוחות משותפות
ויצאו לנופש משותף בארץ ובחוץ לארץ. התובעת והיא נהגו לשחק
קלפים, והיו חברות טובות.
17
51. יחסי החברות נסתיימו עקב המחלוקת בעניין בחירת מפעיל מרכז
הספורט דנן.
20
52. לעדותה, בשנת 2004 עסקה התובעת בצביעת ביתה ובמהלך ביצוע
הצביעה חשה בכאבים בגבה ואף פנתה בשל כך לקבלת טיפול רפואי
במרפאה ולאחר מספר ימים שבה לעבודתה. התובעת סיפרה לה כי נתפס
לה הגב בעבודה באופן חמור ופנתה לקבלת טיפול רפואי. בתקופה זו
התובעת התהלכה באופן רגיל ועצמאי.
26

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

53. בהמשך, סיפרה לה התובעת כי היא עתידה לעבור ניתוח בגב אשר ישפר
את מצבה הבריאותי. התובעת עברה את הניתוח ונזקקה לתקופת
החלמה ולטיפולים פיזיותרפיים.
54. במהלך תקופה זו, ביקרה אותה מספר פעמים בבית החולים ונוכחה
לדעת כי התובעת התהלכה באופן עצמאי ונעזרה בקביים. בשלב מאוחר
יותר, עברה התובעת ניתוח נוסף בגבה, וגם אז ביקרה אותה בבית
החולים.
55. התובעת סיפרה לה כי השתתפה במספר טיפולים פיזיותרפיים בברכה
הטיפולית בבית לוויןשטיין, אך סירבה להשלים את הטיפולים עקב אי
יכולתה להתמודד עם אלה, על פי טענתה. חברתה הטובה, הסיעה אותה
מספר פעמים ברכבה הפרטי למפגשים חברתיים ואף סייעה לה בהובלתה
על כסא הגלגלים הידני שהיה לה בתקופה זו.
56. עוד, הוסיפה, כי בעת שביקרה את התובעת בביתה, התהלכה זו לאיטה
בנוכחותה כשהיא נתמכת בקירות הבית. בשלב מסוים, התיישבה
התובעת באופן קבוע בכסא גלגלים וסיפרה כי אינה יכולה לשאת עוד את
הכאבים של הטיפולים הפיזיותרפיים, על אף שרופאה דרשו זאת ממנה.
57. מתוך דאגה לה ולמשפחתה, עודדה את התובעת להמשיך ולהתמיד
בטיפולים הפיזיותרפיים, על מנת שהתובעת תוכל לשוב ולהתהלך
בכוחות עצמה ולתפקד באופן עצמאי.
58. לדבריה, הזכירה לתובעת את המקרה האישי של בעלה עת היה מאושפז
במהלך שירותו הצבאי בשרות קבע, בעקבות אירוע לב קשה שעבר ועל אף
שהושתל בליבו קוצב לב, לאחר שנה של שיקום ועזרה רבה, החליט בעלה
לשקם את עצמו ואת חייו, וכעת, למרות מגבלותיו הרבות ונכותו בשיעור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

- 1 100%, ויתר הוא על חלק מזכויותיו, וכיום עובד הוא בעבודה המתאימה
- 2 למגבלותיו ומשתדל שלא להוות נטל על משפחתם.
- 3
- 4 59. לעדותה, פעמים רבות אמר לה בעלה של התובעת כי לדעתו מצבה
- 5 וישיבתה בכסא גלגלים נובעים ברובם מסיבות פסיכולוגיות ולא
- 6 פיזיולוגיות.
- 7
- 8 60. התובעת סיפרה לה כי בעלה אשר עסק בהובלת חלקי חילוף לכלי רכב,
- 9 סגר את עסקו ופתח עסק דומה על שם התובעת עקב שיקולי מס, שכן
- 10 התובעת, כנכה, זכאית להטבות מס.
- 11
- 12 61. עוד, העידה, כי התובעת סיפרה לה כי הגישה תביעת נכות למוסד לביטוח
- 13 לאומי וכי האחרון אינו מאמין לגבי קיום נכותה.
- 14
- 15 62. בחודש דצמבר 2010 נחשפה לכתבות ענק במקומון "ידיעות חולון"
- 16 הכוללות את סיפורה האישי של התובעת ומאבקה במוסד לביטוח
- 17 לאומי.
- 18
- 19 63. לדבריה, באחת הכתבות נכתב כי "למרות מצבה, קבע המוסד לביטוח
- 20 לאומי באחרונה שאינה זקוקה לכיסא גלגלים, בטענה כי אדם שבחר
- 21 שלא להשתמש ברגליו אינו משתק למעשה". ובהמשך נכתב כי
- 22 "בסיכום החלטת ועדת העררים לניידות נכתב כי במקרה שלפנינו לא
- 23 קיים שיתוק מלא למעשה אלא חוסר הפעלה של השרירים על בסיס
- 24 שאינו אורגני."
- 25
- 26 64. בסוף הכתבה צוטטה תגובת המוסד לביטוח לאומי: "חנה חרדון נבדקה
- 27 באחרונה בשתי ועדות רפואיות לעררים במשרד הבריאות לעניין הגבלה
- 28 בניידות. שתי הועדות קבעו לה מוגבלות של 50% וכן נקבע שאינה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

- 1 זקוקה לכסא גלגלים. יש לציין שבועדות הרפואיות משתתפים רופאים
- 2 מומחים בתחום האורטופדי והנוירולוגי וקביעתם מקצועית ובלתי
- 3 תלויה".
- 4
- 5 (ראה: נספח 6 לנ/3).
- 6
- 7 65. בכתבה אחרת מצוטטת התובעת באומרה "בעקבות הכתבות, כל חולון
- 8 יודעת מי אני ומה הסטטוס שלי. פתחתי את כולי כספר פתוח, כי לא
- 9 היתה לי ברירה. אם אני לא זקוקה לכסא גלגלים, אז איך ייתכן שנתנו
- 10 לי בתחילה 100 אחוזי נכות בניידות?..."
- 11
- 12 (ראה: נספח 8 לנ/3).
- 13
- 14 66. לדבריה, למיטב ידיעתה, הכתבות אינן כתבות תחקיר אובייקטיביות
- 15 אלא כתבות מוזמנות על ידי התובעת ומבוססות על מידע אותו מסרה
- 16 לעיתונות.
- 17
- 18 67. כמו כן, התובעת פעילה בפורומים שונים ומפרסמת את טענותיה
- 19 ומאבקה במוסד לביטוח לאומי על מנת ליצור לחץ ציבורי לקידום
- 20 האינטרסים שלה.
- 21
- 22 68. עוד, העידה, כי אכן כתבה את הפרסומים האמורים בדף הפייסבוק של
- 23 התובעת ושלה, כאשר הללו מופיעים בצירוף שמה ותמונתה שלה עצמה,
- 24 ואולם לא כתבה את הפרסומים בדף הפייסבוק של העמותה ואין לה כל
- 25 ידיעה מי כתב אותם.
- 26

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

69. עוד, הוסיפה, כי לא היא צירפה קישורית לכתבה בעניין התובעת והיא אינה יודעת לעשות כן. כמו כן, היא לא העלתה תמונה של התובעת לאינטרנט וכי ידיעותיה בתחום המחשבים בסיסיות ביותר.
70. עוד ציינה כי תגובותיה לעניין יכולתה של התובעת להתאמץ ולהשתקם מבוססות על שיחותיה הרבות עם התובעת ועם בעלה בתקופה בה היו ביחסי שכנות קרובים מאוד, על בסיס מראה עיניה ועל בסיס הכתבות אשר פורסמו בעיתונים ובאינטרנט מטעם התובעת.
71. כן, הוסיפה, כי בשנת 2006 במהלך חגיגת בר המצווה של בנה של התובעת, נעמדה היא, באמצעות שימוש בקביים, לפחות מספר פעמים ואף פסעה כמה צעדים.
72. יתרה מזאת, בהחלטות הועדות הרפואיות לעררים של הביטוח הלאומי הוצגה לתובעת קלטת וידאו של חוקר מטעם המוסד אשר צילם את התובעת קמה משיבה ברכב ומבצעת מספר צעדים בתמיכה ומתיישבת בכיסא גלגלים. כמו כן, קבעה הועדה כי הריתוק לכיסא גלגלים אינו לצמיתות, דבר אשר תאם את תחושותיה האישיות והסובייקטיביות כי אם התובעת היתה מתאמצת להשתקם אז מצבה היום היה טוב יותר.
- (ראה : נספח 29 לנ/3).
73. לעדותה, תגובותיה אשר כתבה בפורום העמותה ובעמוד הפייסבוק של התובעת נעשו בתום לב ואינן מהוות דברי לשון הרע או פגיעה בפרטיות, ולא נעשה כל ניסיון לפגוע בתובעת או בבני משפחתה. פרסומיה נכתבו כתגובה לשקרים שפרסמו התובעת ובעלה עליה ועל בעלה, ומהוות ביקורת אישית שלה על כך שהתובעת אינה מתאמצת לשקם את עצמה על פי הנחיית רופאה ולהקל עליה ועל משפחתה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

74. כן הבהירה כי לא כתבה כי התובעת אינה נכה או כי היא מתחזה שכן
משוכנעת היא כי יש לתובעת בעיה מסוימת בגבה, ואולם, לטענתה, יכולה
היתה לעשות הרבה יותר על מנת לשקם את עצמה.
75. כן, הוסיפה כי חלק מתגובותיה פונות באופן כללי למשפחת חרדון ולא
לתובעת באופן אישי, וחלקן מהוות גידופים כנגד גידופים והשמצות
שקריות שפורסמו עליה ועל בעלה, ובכל מקרה, אינם מהווים דברי לשון
הרע.
76. ניסתה באמצעות מכרה משותפת לתאם פגישה עם התובעת על
מנת להסדיר את היחסים ולגרום לכך שהתובעת ובעלה ימנעו מהמשך
הפצת השקרים נגדה וכנגד בעלה, אולם התובעת סירבה לכך.
75. עוד, העידה כי משבחרה התובעת לשתף את כל הסובבים אותה במצבה
ולפרסם את סיפורה ומאבקה במוסד לביטוח לאומי בעיתונות,
באינטרנט ובפייסבוק, הרי שהפכה את סיפורה האישי לעניין ציבורי, ועל
כן, יש לה חופש ביטוי להביע את עמדתה בנושא ולכתוב תגובות ביקורת,
גם אם אלה אינן מקובלות על התובעת.
77. עוד, הוסיפה, כי התובעת, אשר לטענתה נפגעה מאוד מתגובותיה, לא
עשתה מאומה על מנת להסיר תגובות אלה לשם הקטנת הפגיעה בה,
ונראה כי אינן מפריעות לה.
78. לגרסתה, התובעת ובעלה מפרסמים אודותיה ואודות בעלה בקרב שכנים
ומכרים דברי שקר ובלע, לרבות פרסומים כי היא ובעלה מלשינים
ומשתפי פעולה של המוסד לביטוח לאומי ויש להזהר ולהתרחק מהם.
בעקבות פרסומים אלה של התובעת, שכנים ניתקו עימה ועם בעלה קשר,
והיא אף לא חידשה את המינוי במרכז הספורט לשנת 2012 על מנת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטיין

- 1 להמנע ממפגש עם שכנים ומכרים אשר יפרטו באוזניהם את הפרסומים
2 השקריים של התובעת ובעלה.
3
4 79. עדות דומה העיד מטעם התובעת בעלה, מר דוד ברנשטיין, בתצהירו נ/2
5 כי הינו נכה בשיעור 100% ומועמד להשתלת לב, והעיד על השתלשלות
6 העניינים דנן בעניין התובעת.
7
8 80. כן, הוסיף, כי באירוע שהתרחש ליד הפיצרייה השכונתית בה נכחו הוא
9 ובעלה של התובעת, חתנו וכן שכנים נוספים, החל בעלה של התובעת
10 להקניט ולהפיץ שקרים כי אינו נכה וכי הוא ורעייתו מלשינים למוסד
11 לביטוח לאומי אודות התובעת. באירוע זה לא תקף את בעלה של התובעת
12 ולא איים עליו.
13
14 **הכרעה**
15
16 81. על מנת להכריע האם בפנינו לשון הרע כמשמעה בחוק הרי שעלי לבחון
17 את המשמעות אשר "הקורא הסביר" היה מייחס לפרסומים של הנתבעת,
18 אשר פורטו דלעיל.
19
20 82. התובעת מתוארת, לטענתה, כאישה אלימה אשר הפעילה אלימות
21 מילולית כלפי שכניה. כמו כן, מתוארת היא כמי שמתחזה לנכה וכאישה
22 שהפכה להיות מעמסה על יקיריה במתכוון. כן מוצגת התובעת כאישה
23 תאוות בצע וכחסרת כבוד לזולת.
24
25 83. מנגד, גורסת הנתבעת כי פרסומיה הינם אמת ועל כן חוסה היא תחת
26 הגנת "אמת בפרסום" אשר בחוק וכי מדובר בהבעת דעה בלבד.
27

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

84. לגישתי, פרסומי הנתבעת דגן מהווים דברי לשון הרע כנגד התובעת שכן
מייחסת היא לה מעשים שליליים ומציגה אותה כמי שמתחזה לנכה,
תאבת בצע, סחטנית ואלימה מילולית וכמי שלא עשתה דבר על מנת
להשתקם.

85. על פי ההלכה המנחה בפסק דין ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ'
חברת החשמל, פ"ד לא (2) עמ' 281, בעמ' 293, המבחן בדבר קיום לשון
הרע הוא "מבחן אובייקטיבי", המתייחס להבנת "האדם הסביר" את
דברי הפרסום, שם נאמר כדלקמן:

"המבחן בדבר קיום לשון הרע לפי סעיף 1 איננו מתמצה בתחושת
העלבון הסובייקטיבית של הפרט, עליו נסב הדיבור או הכתב
המייחס לו דברים פוגעים, אלא יסודו אובייקטיבי, היינו מה
השפעתם או זיקתם של דברי לשון הרע להערכה לה זוכה הפרט
התובע בעיני הבריות... איסור לשון הרע בא לעגן בחוק החרות
את זכותו של כל אדם, כי הערכתו בעיני אחרים לא תיפגם ולא
תיפגע על ידי הודעות כוזבות בגנותו..."

ובעמ' 300 לפסק דין זה נאמר כדלהלן:

"עת באים לבחון מה משמעותם של דברים בעיני הקורא הסביר
והרגיל, אין בדרך כלל חשיבות לכך מה היתה כוונתו של
המפרסם, היינו בכפיפות לאמור בסעיף 16 (ב) (3) לחוק, הרי
שאלה זו בלתי רלוונטית לחלוטין. כן אין להביא ראיות בקשר
לשאלה מה המשמעות שאותה ייחס קורא רגיל או סוג קוראים
זה או אחר לפרסום ואין צורך בשמיעת עדויות ביחס לשאלה כיצד
הובנו דברי הפרסום, אלא שבית המשפט הוא שישקול את
הדבר..."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

1 כן נקבע בע"א 4534/02 רשת שוקן נ' הרציקוביץ, פ"ד נ"ח (3) 558, בעמ'
2 568 כדלקמן:

3

4 "בשלב הראשון יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה
5 ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר, כלומר יש
6 לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות
7 החיצוניות וללשון המשתמעת...בשלב השני, יש לברר בהתאם
8 לתכלית החוב ולאיוזנים חוקתיים, האם מדובר בביטוי אשר
9 החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיפים 1 ו- 2 לחוק."

10

11 כן אפנה לספרו של אורי שנהר, "דיני לשון הרע", נבו הוצאה לאור
12 בע"מ, תשנ"ז - 1997, בעמ' 110, כדלקמן:

13

14 "לפרסום הפוגע יינתן המובן שייחוס לו על ידי "האדם הסביר".
15 עקרון זה מעורר את השאלה, האם "האדם הסביר" הוא האדם
16 הממוצע מתוך כלל הציבור, או שמא יש מקרים שבהם "האדם
17 הסביר" ישקף ציבור מצומצם יותר. הכלל שנפסק לעניין
18 פרשנות הפרסום הוא, שהפרסום יפורש על פי המשמעות
19 המקובלת בציבור כולו ועל פי הבנתו של "האדם ברוחב" או
20 "האדם הרגיל", ש"איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר
21 מבחינת התפתחותו".

22

23 86. על פי הלכות אלה, הדברים אותם פרסמה הנתבעת מהווים בעיני "האדם
24 הסביר" דברי לשון הרע באשר באים הם לבייש, לבזות ולהשפיל את
25 התובעת כאדם וכתובעת פוטנציאלית בפני המוסד לביטוח לאומי.

26

27

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

87. לפיכך, על פי מובנם "האובייקטיבי" של המילים והביטויים דנן, מהווים
אלה דברי לשון הרע על פי הקבוע בסעיף 1 לחוק, שזה לשונו:

1. לשון הרע מהי
- לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –
- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה,
לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים
לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה
אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או
נטייתו המינית.

הבעת דעה – סעיף 15(4)

88. לטענת הנתבעת, דבריה הינם בגדר הבעת דעה על התנהגות התובעת בכך
שאינה עושה מאמצים על מנת לשקם את עצמה, ולפיכך, חוסים הם תחת
הגנת סעיף 15(4) לחוק, אשר זהו לשונו:

"הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי,
רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על
אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו
באותה התנהגות."

89. הלכה היא, כי החוק מבחין בין פרסום של עובדות לבין פרסום של דעות.
פרסום עובדה הוא פרסום האמור לשקף את המציאות האובייקטיבית.
פרסום של דעה, לעומת זאת, משקף הליך מחשבתי סובייקטיבי. דעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

1 יכולה להתייחס לעניינים שב"טעם ובריח", אשר אינם יכולים להיות
2 מסווגים כאמת או שקר, כמו דעה על רמתה של מוזיקה, יצירה ספרותית
3 או מדיניות ידועה. עם זאת, הבעת דעה איננה מוגבלת למתן ביטוי ערכי
4 לעניינים מסוימים כגון, טוב, רע, יפה, מכוער וכדו', והיא יכולה גם לתאר
5 מצב עובדתי אובייקטיבי, ובלבד שתנוסח כדעה.
6

7 לעניין זה ראה: ספרו של מר אורי שנהר, שם, פרק 21, עמ' 322-323
8 כדלקמן:
9

10 "חוק איסור לשון הרע אינו מגן על הבעת דעה בכל נושא ועניין
11 שהוא, גם אם הבעת הדעה נעשתה בתום לב ועל פי הכללים
12 שעוצבו בפסיקה בקשר לדרך פרסומה של הבעת דעה מוגנת.
13 קיימת רשימה של נושאים ועניינים שרק בקשר אליהם תהיה
14 הבעת הדעה מוגנת. רשימת עניינים זו מפורטת בסעיפים 15(4)
15 עד 15(7) לחוק...
16 סעיף 15(4) מונה שורה ארוכה של נושאים שהבעת הדעה בקשר
17 אליהם עשויה להיות מוגנת. הסעיף מתחלק, למעשה, לשניים.
18 בחלקו הראשון של הסעיף נקבעה הגנה על הבעת דעה בקשר
19 ל"התנהגות הנפגע" בכמה עניינים. בחלק השני קבועה הגנה על
20 הבעת דעה בקשר ל"אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע",
21 אם אלה התגלו בהתנהגותו של הנפגע באותם עניינים שאליהם
22 מתייחס החלק הראשון. יש לציין, כי המחוקק לא קבע הגנה
23 מפורשת על הבעת דעה בקשר לכישורי הנפגע וכשירותו, אם כי
24 ייתכן שפרשנות מרחיבה של "אופיו" של הנפגע, תאפשר ביקורת
25 גם בעניינים אלה.

26 ההתנהגות שבקשר אליה תהיה הבעת הדעה מוגנת היא
27 התנהגות של הנפגע "בקשר לעניין ציבורי" וכן התנהגותו בשורה
28 של תפקידים ציבוריים המוגדרים בסעיף, והם: תפקיד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

- 1 **"שיפוטי", תפקיד "רשמי", תפקיד "ציבורי" ותפקיד "בשירות**
 2 **ציבורי". בתי-המשפט ראו חשיבות מיוחדת לביקורת בנושאים**
 3 **ציבוריים, ולפיכך נראה, כי ביישום הגנה ספציפית זו יתן בית-**
 4 **המשפט לחופש הביטוי משקל רב מכפי שיינתן לו בעניינים**
 5 **אחרים. נראה, כי רשימת התפקידים הציבוריים אינה מוגבלת**
 6 **רק לתפקידים שהנושאים בהם הם עובדי ציבור... עם זאת, לא**
 7 **כל עיסוק הנוגע לציבור יעשה את העוסק בו לנושא בתפקיד**
 8 **רשמי או ציבורי. "**
 9
 10 90. באשר לתובעת, הרי שזו איננה דמות ציבורית ועל כן, הנני קובעת כבר
 11 כעת כי לא עומדת לנתבעת הגנת "הבעת דעה" באשר לדברים אותם
 12 פרסמה אודות הנתבעת, אלא המדובר במסר אינפורמטיבי שלילי אודות
 13 מעשי התובעת.
 14
 15 91. התרשמתי, כי מדובר בסכסוך בין שכנים, במסגרתו נפגעה הנתבעת
 16 מהתנהגות התובעת, ואת תחושותיה פרסמה ברבים, בפני מכרים אשר
 17 מכירים את שני הצדדים וכן במסגרת אתר הפייסבוק של התובעת ושלה,
 18 וזאת במטרה לפגוע בתובעת.
 19
 20 92. כמו כן, על מנת לחסות בצל הגנת הבעת הדעה בקשר לעניין ציבורי או
 21 ביקורת לגיטימית, חייב הפרסום להעשות בתום לב, כמותנה בסעיף 15
 22 לחוק.
 23
 24 93. לאחר שמיעת עדויות הצדדים, ולאחר שקילת כל הראיות שהוצגו בפני,
 25 לא מצאתי כי הנתבעת פרסמה את הפרסום בתום לב, וכל מטרתה היתה
 26 לפגוע בתובעת, להשפילה בעיני הבריות וזאת על מנת לנקום בה על אותם
 27 דברים שפרסמה התובעת, על פי טענת הנתבעת, אודותיה ואודות בעלה,
 28 דברים אשר לא הוכחו בפני, וממילא לא הוגשה תביעה בגינם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 11-09-38204 חרדון נ' ברנשטין

הגנת "אמת בפרסום"

- 1
- 2
- 3 94. הנתבעת טוענת כי עומדת לטובתה הגנת סעיף 14 לחוק בדבר "הגנת אמת
- 4 בפרסום" אשר זהו לשונו:
- 5
- 6 **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה**
- 7 **שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו**
- 8 **לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי**
- 9 **שאין בו פגיעה של ממש".**
- 10
- 11 95. על מנת לחסות תחת הגנת סעיף זה, על הנתבעת להוכיח כי הדבר
- 12 שפורסם הינו אמת וכי היה בפרסום עניין ציבורי.
- 13
- 14 96. בענייננו, לא הוכח בפני כי תוכן הפרסום מהווה אמת, במיוחד באשר
- 15 לפרטי המעשה בהתייחס למוסד לביטוח לאומי, ואף באם היה ממש
- 16 בטענותיה של הנתבעת בדבר הדברים המיוחסים לתובעת, עדיין לא
- 17 מתקיים היסוד השני של הגנת אמת בפרסום – קיומו של עניין ציבורי.
- 18 סבורה אנוכי כי אופי הסכסוך בין הצדדים הינו פרטי - אישי, ואין
- 19 המדובר בהתרחשות ברשות הציבור. אף אחד מן הצדדים להליך אינו
- 20 דמות ציבורית ואין כל ענין ציבורי במצבה הרפואי של התובעת. ענייניה
- 21 הפרטיים של התובעת, נכותה והקשיים אותם חוותה אינם מהווים עניין
- 22 ציבורי ואין בידיעתם כל תועלת ציבורית.
- 23
- 24 97. עצם העובדה כי התובעת עצמה פרסמה את סיפורה במספר כתבות
- 25 בעיתון המקומי לא הופכת את ענייניה הפרטיים לציבוריים.
- 26
- 27 98. הפסיקה הדנה במונח "עניין ציבורי" עסקה, בעיקרה, בנושאים בהם
- 28 העניין הציבורי נגע לדמויות ציבוריות או לאירועים "חדשותיים". עם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 11-09-38204 חרדון נ' ברנשטין

- 1 זאת, יתכנו מצבים בהם פרסום ברבים של עניינים הנוגעים לאדם פרטי
2 עשוי להביא תועלת לציבור, למשל, כאשר מטרת הפרסום הינה האינטרס
3 הציבורי שבאכיפת החוק, או הדאגה להגנת הציבור בפני סיכונים שונים,
4 לרבות סיכונים בריאותיים, ברם, אין זה המקרה שבענייננו.
5
6 99. מכל האמור לעיל, עולה כי הפרסום אינו חוסה תחת הגנת סעיף 14 לחוק.
7
8 100. לאור אלה, קובעת אנוכי כי הנתבעת הפיצה דברי לשון הרע כלפי
9 התובעת, וכי לא עומדת לה הגנה של "הבעת דעה" הקבועה בסעיף 15
10 לחוק, ואף לא הגנת "אמת בפרסום" המצויה בסעיף 14 לחוק.
11
12 **סכום הפיצוי**
13
14 101. באשר לגובה הפיצוי, קובע **סעיף 7א.7(ב) לחוק** כדלקמן:
15
16 **"(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט**
17 **לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000**
18 **שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק. "**
19
20 102. בתביעה דנן, לא הוכח בפני כי התובעת סבלה הפסד כספי בעקבות
21 הפרסום או כי חבריה ומכריה ניתקו עימה קשר וכי האמינו הם לתוכן
22 הפרסומים.
23
24 103. עם זאת, אין להתעלם ממצבה הרפואי של התובעת אשר פרסום דברים
25 אלה בוודאי לא הועיל לה, והשפיעה לרעה על חוסנה ותחושת היציבות
26 שלה.
27
28

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוקטובר 2013

ת"א 38204-09-11 חרדון נ' ברנשטין

104. כמו כן, התובעת עצמה פרסמה פרטים חלקיים אודות מצבה במקומון
"ידיעות חולון", בפייסבוק ובאינטרנט, דבר המבטל היות דברי
הפרסומים של הנתבעת בפרסומיה ובפרסומי העמותה פרסומים
בלעדיים.

105. לפיכך, בהתאם לנסיבות העניין, פוסקת אנכי לתובעת פיצוי בסך של
30,000 ש"ח.

סיכומו של דבר

106. הנתבעת תשלם לתובעת פיצוי בסך של 30,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה
וריבית כחוק מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום המלא בפועל.
107. כמו כן, תשלם הנתבעת לתובעת הוצאות משפט בסך של 12,500 ₪
בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

ניתן היום, 21 אוקטובר 2013, בהעדר הצדדים.

ח. יען

חנה ינון, שופטת בכירה